

[Statsministeren]

da var tingene endnu ikke i orden. Der var ikke plads til den, hvis vi ikke igen skulle have problemer med betalingsbalancen, men i dag er der plads. Vi har fået større bevægelsesfrihed, større råderum, men jeg må understrege, for at vi kan holde balancen, at den fortsat er begrænset. Den indenlandske efterspørgsel må ikke få lov at løbe løbsk.

Men så må man selvfølgelig undersøge, om det kun er et kortvarigt opsving, vi står over for. Kan vi forvente, at disse muligheder for at formindske arbejdsløsheden også vil være til stede i de kommende år? Vi mener, man har lov at forvente det, hvis vi altså forstår at bevare den styrke, dansk økonomi har opnået gennem de seneste år. Det skal vi jo ikke blive stående ved, vi skal lægge kræfterne i for at styrke tendenserne yderligere, jo hurtigere vil arbejdsløsheden falde.

Hvad er det så, vi kan og skal satse på, hvis vi vil sikre, at de muligheder for et fald i arbejdsløsheden, vi nu står med, kan blive til noget varigt og noget solidt? Vi skal fastholde den kurs, der nu følges med en finanspolitik, som stort set er neutral, og med en pengepolitik, som er svagt ekspansiv. Så vi skal bevare den stramme offentlige udgiftspolitik, vi skal styrke konkurrenceevnen, og vi skal arbejde videre med strukturforbedringer i produktionslivet, på arbejdsmarkedet og i den offentlige sektor.

Det er jo alt sammen i gang, og man kan alle vegne mærke en stærk vilje til at få det til at lykkes. I takt med væksten i eksporten vil der så blive plads for den beherskede fremgang i efterspørgsel, jeg talte om før, men det er afgørende, at alting udvikler sig i balance.

Jeg synes egentlig godt, at man nu bagefter trods alt kan sige, at med den plan, den daværende regering fremlagde i foråret 1989, fik vi sat en ny dagsorden for den politiske og økonomiske debat. Der kom jo også forslag fra anden side, det var vi taknemmelige for, og det har altså alt sammen betydet noget positivt. Jeg må indrømme, det lykkedes ikke at få skabt flertal for én stor, samlet løsning af problemerne – hvis det var lykkedes, havde vi vel heller ikke været de danskere, vi er – og det kan vi da beklage, men det må vi så tage til efterretning.

I stedet er regering og Folketing nu gået i gang med at klare problemerne et for et, og jeg synes, der er grund til at fremhæve, at i løbet af den seneste tid, også i løbet af det sidste halve

år, har det hele resulteret i en lang række positive forlig. Taget hver for sig må man nok erkende, at der er tale om brikker, men lægger man forligene sammen, er de led i en udvikling, skridt på vej mod det mål, vi sigtede imod i 1989.

Da vi efter valget i december 1990 dannede KV-regeringen, satte vi så som mål at formidle det bredest mulige samarbejde, og deri lå en klart udtalt vilje og lyst til at søge flest mulige problemer løst i samarbejde med Socialdemokratiet, det siger jeg uden forbehold. Det er der nogen der ikke bryder sig om at jeg siger, men det har altså sin begrundelse i, at vi har ønsket overalt, hvor det var muligt, at etablere bredest mulige flertal her i Folketinget, for det tæller.

Nu skal der jo være god vilje fra begge sider for at nå til et forlig, og det er altså ikke altid lykkedes for Socialdemokratiet og regeringen at nå til enighed, men det er lykkedes påfaldende mange gange, og det er godt. Når det ikke gik, har vi søgt andre veje, for vi kunne jo ikke bare lade problemerne ligge, men på en række vigtige områder er Socialdemokratiet med i arbejdet – ikke altid uden gnidninger, og det er da også i orden, for det er resultaterne til sidst, der tæller.

Først lykkedes det at få vedtaget en finanslov, som i det store og hele levede op til regeringens intentioner. Der blev gennemført forsvarlige overenskomster for den offentlige sektor, og denne gang var det – og det er et historisk gennembrud – det offentlige, som lagde for. Vi nåede til enighed om traktattekster vedrørende EF-unionen, vi fik en forsvarsaftale, vi fik en aftale om Øresundsforbindelsen, og vi har fremsat forslag om Ørestad, om Københavns Havn og om infrastrukturmulighederne i det øvrige land.

Børnepakken blev vi enige om, boligpakken fik vi på plads, der er lavet forlig om postgiroen og om skibsværfterne og nu sidst og ikke mindst om dagpenge og uddannelsespladser og om afgiftslettelser på grænsehandelsvarerne.

Denne lange række – og jeg kunne nævne flere eksempler – af større og mindre aftaler mener jeg er et klart udtryk for, at KVR-regeringens vilje og evne til at formidle et samarbejde er fortsat i den nye regerings tid.

Vi har ønsket at formidle et samarbejde med andre partier. Det mener jeg kun har været muligt, fordi regeringen har haft vilje til at vise